

Încredere în trecut...

Florin-Cezar CĂLIN

Nu poate, nu crede, nu știe ce spune,
Iubirea păgână ce-i intră în oase.
(cu toate că ele îmi par spongioase!),
Tot este un mod de-a îi zice pe nume.

Prin arșița nopții de frunze străine,
(căzut la pământ și plângând, mai mereu!).
Cu pași îngropați în sufletul meu,
Un dor se trezește cu zile mai bune.

Aștept disperat în gând nenăcut,
Tăcerea ce doare în vreme ce trece.
(și chiar dacă totul se pare că-i rece),
Să știi că în toate există-nceput.

Sunt urma pierdută, săpată în timp,
(acel apogeu disperat fără țel).
Ce soarta și-o vrea agitată ca el,
Atrunci când măsoară minut, anotimp.

În liniștea mea ce tot doare de-o vreme,
Tu calci apăsător destin pe grumaz!
Ca în peramănență el să fie treaz,
Ne-având un motiv colectiv de-a se teme.

Din glas răgușit ca de liberare,
Se-aude ecoul de tine lansat.
(și chiar dacă pare că este-un păcat!),
El tot mulțumește, că dragostea-i mare.

Brăila, noiembrie 2017